

(Συνέντευξη στον **Στρατή Μπουρνάζο**, Ενθέματα της Κυριακάτικης Αυγής, 14/09/2014)

Έχεις υποστηρίξει επανειλημμένα, και το έχεις τεκμηριώσει, ότι υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία εναντίον της ηγεσίας της Χρυσής Αυγής. Θα ήθελα να μας το εξηγήσεις, δίνοντάς μας μερικά παραδείγματα.

Η υπόθεση είναι «δεμένη» εδώ και χρόνια. Σε αντίθεση με όσα ισχυρίζεται η οργάνωση, η άσκηση των διώξεων και οι πρώτες συλλήψεις των στελεχών της δεν ήταν πολιτική απόφαση της κυβέρνησης ή του ίδιου του πρωθυπουργού. Ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Τόσα χρόνια ήταν η εκάστοτε πολιτική ηγεσία (τα υπουργεία Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης), αλλά και η ίδια η Βουλή που οχυρώνονταν πίσω από την έλλειψη στο Σύνταγμά μας ειδικής πρόβλεψης για την απαγόρευση πολιτικού κόμματος. Βέβαια και η δικαιοσύνη απέφευγε να προβεί στον δικαστικό έλεγχο της οργάνωσης, να προχωρήσει δηλαδή στο αυτονόητο επόμενο βήμα, μετά τη διαπίστωση ότι στελέχη της ενέχονται συστηματικά σε έκνομες δραστηριότητες, τις οποίες πραγματοποιούν ως μέλη και υπό την αιγίδα της, όχι μεμονωμένα και ατομικά. Το μόνο που έγινε μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα ήταν ότι συσχετίστηκαν οι γνωστές «32 υποθέσεις», οι οποίες εκκρεμούσαν ήδη στη δικαιοσύνη. Σε πολλές απ' αυτές κατηγορούμενα είναι γνωστά στελέχη της οργάνωσης, ενώ στις σχετικές δικογραφίες περιγράφεται αναλυτικά ο τρόπος δράσης των Ταγμάτων Εφόδου. Κατά την πρόοδο της ανάκρισης οι δικογραφίες αυτές πολλαπλασιάστηκαν. Είναι ήδη πάνω από 100, ενώ οι 60 από αυτές διαθέτουν αυτά τα κραυγαλέα χαρακτηριστικά που σας είπα. Η δικαιοσύνη διαθέτει αδιάσειστα στοιχεία για όλα τα παραπάνω. Ένα μικρό μέρος τους περιλαμβάνεται στο Πόρισμα των δύο εφετών ανακριτριών προς τη Βουλή για την άρση της ασυλίας των βουλευτών της ΧΑ. Το Πόρισμα είναι ήδη δημοσιοποιημένο και περιέχει αποδεικτικό υλικό για ορισμένες επιθέσεις (δολοφονία Φύσσα, επίθεση σε αφισοκολλητές του ΠΑΜΕ, επίθεση στους Αιγύπτιους αλιεργάτες, εισβολή και μαχαίρωμα στο στέκι Αντίπνοια), στις οποίες τεκμηριώνεται ο οργανωμένος τρόπος δράσης και ο πλήρης έλεγχος της

ηγεσίας.

Ποιες ήταν οι βασικές δυσκολίες για να «δεθεί» η υπόθεση;

Όπως είπα, η υπόθεση ήταν «δεμένη» εξαρχής. Υπάρχει από το 2009 η τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου (η οποία επικυρώθηκε από τον Άρειο Πάγο) για την υπόθεση του «Περίανδρου», όπου αναφέρεται ότι ο υπαρχηγός της οργάνωσης έδρασε επικεφαλής δεκαμελούς φάλαγγας της ΧΑ με δολοφονικές προθέσεις «εναντίον του Δημήτριου Κουσουρή, μέλους του Κεντρικού Συμβουλίου της ΕΦΕΕ, στον οποίο και επικέντρωσαν την επίθεσή τους, καθόσον τον θεωρούσαν εκ των πρωταιτίων των εκδηλώσεων διαμαρτυρίας των αδιόριστων καθηγητών και κατεξοχήν «εχθρό» της εθνικιστικής τους ιδεολογίας». Η απόφαση αυτή περιγράφει ακριβώς τον τρόπο δράσης της οργάνωσης και τα κίνητρα της δολοφονικής της δράσης εναντίον των «εχθρών» της. Αλλά τότε κανείς δεν αναζήτησε την υπόλοιπη ηγεσία της οργάνωσης για να την εγκαλέσει, ούτε προχώρησε σε παράλληλη εξέταση των υποθέσεων που εκκρεμούσαν εις βάρος άλλων στελεχών της οργάνωσης, έτσι ώστε να αποκαλυφτεί το σύνολο της δράσης της και να απορριφθεί η προσχηματική υπερασπιστική της γραμμή, σύμφωνα με την οποία πρόκειται για «πολιτικές διώξεις», «σκευωρίες» (περίπτωση Περίανδρου) ή για μεμονωμένες πράξεις «εγκάθετων» (περίπτωση Ρουπακιά). Οι δυσκολίες ήταν άλλης τάξης. Θυμίζω ότι χρειάστηκε η έναρξη των διώξεων να συνδυαστεί με την καρατόμηση ανώτερων αξιωματικών της αστυνομίας και της ΕΥΠ για να γίνει δυνατή η επιχείρηση των συλλήψεων. Ο κρατικός μηχανισμός ήταν δηλαδή απολύτως ανέτοιμος και βεβαίως απρόθυμος για να προχωρήσει στην αντιμετώπιση της ΧΑ σύμφωνα με όσα προβλέπει ο νόμος. Η εικόνα του κ. Μπαλτάκου να απολογείται στον Κασιδιάρη για τις συλλήψεις και να ανταλλάσσει μαζί του φτηνές συνωμοτικές θεωρίες είναι απολύτως ενδεικτική γι’ αυτή την ένοχη απραξία του βαθέος κράτους, το οποίο αντιμετώπιζε έως τότε τα Τάγματα Εφόδου ως τα δικά του παιδιά, έστω και κάπως ζωηρά.

Με απασχολεί πολύ γιατί διακινείται, με αξιοσημείωτη απήχηση, η άποψη ότι η υπόθεση είναι «φτωχή», δεν υπάρχουν σοβαρά στοιχεία. Όχι γιατί τη διακινεί ΧΑ και φίλα προσκείμενοι, αλλά γιατί βρίσκει απήχηση και εκτός αυτής, ακόμα και σε αριστερούς.

Είναι λογικό να αμφισβητεί κανείς την «αντιφασιστική» ειλικρίνεια της κυβέρνησης και κατανοώ την επιφυλακτικότητα όσων διατηρούν αποστάσεις από τους κυβερνητικούς χειρισμούς στην υπόθεση. Άλλωστε οι παλινωδίες των στελεχών της Νέας Δημοκρατίας δεν επιτρέπουν κανενός είδους εφησυχασμό. Ωστόσο, θεωρώ τουλάχιστον υποκριτική την αμφισβήτηση των «στοιχείων» σε μια υπόθεση που ξεχειλίζει από τεκμήρια. Θυμίζω ότι τη

θεωρία αυτή τη διακινούν κυρίως ορισμένα μέσα ενημέρωσης, τα οποία φρόντισαν βέβαια και τα ίδια να μπουν στον χορό των «αποκαλύψεων» μετά τη δολοφονία του Φύσσα, αλλά ήταν έτοιμα να μεταστραφούν λίγες βδομάδες αργότερα. Το κίνητρό τους δεν είναι δύσκολο να ανιχνευτεί. Τα μέσα ενημέρωσης αντιμετωπίζουν ως υποψήφιους πελάτες τους εκατοντάδες χιλιάδες ψηφοφόρους της ναζιστικής οργάνωσης, και ορισμένοι πολιτικοί σχηματισμοί ως υποψήφιους υποστηρικτές. Όσο για κάποιους αριστερούς που επιμένουν να επικρίνουν την ανακριτική διαδικασία και να υιοθετούν ουσιαστικά, ακόμα και άθελά τους, μέρος της επιχειρηματολογίας της οργάνωσης, νομίζω ότι είναι παγιδευμένοι στην παλιά μηχανιστική αντίληψη που θέλει τη ναζιστική οργάνωση να αποτελεί το «μακρύ χέρι του συστήματος» και αδυνατούν να αντιληφθούν τη σχετική αυτονομία ακόμα και των παρακρατικών δομών. Μιλώ βέβαια για τους καλοπροαίρετους, γιατί υπάρχουν και στο περιθώριο της Αριστεράς κάποιοι καιροσκόποι που δεν διστάζουν να φλερτάρουν με τους οπαδούς του ναζιστικού μορφώματος.

Θεωρείς μέχρι σήμερα ότι υπήρξαν προβλήματα στον τρόπο που κινήθηκε ή πλαισιώθηκε η ποινική διαδικασία;

Ασφαλώς δεν ήταν εύκολο για τον κρατικό μηχανισμό που θεωρούσε μέχρι πριν έναν χρόνο τη ΧΑ ως «αναγκαίο κακό», αν όχι «χρήσιμο συμπλήρωμα» της δημόσιας τάξης και οπωσδήποτε αναγκαίο μπαμπούλα για την επιβεβαίωση της θεωρίας των δύο άκρων, να μεταβληθεί μέσα σε μια μέρα σε απηνή διώκτη του δολοφονικού ναζισμού. Υπάρχει το ελαφρυντικό ότι δεν είναι δυνατόν να δουλέψει άρτια στην περίπτωση της ΧΑ μια κρατική μηχανή που είναι ούτως ή άλλως διαλυμένη, αλλά πιστεύω ότι το κύριο πρόβλημα βρισκόταν στο εσωτερικό της κυβέρνησης, με τη γραμμή Μπαλτάκου να παραμερίζεται, χωρίς όμως να πάψει να υπονομεύει την ανακριτική διαδικασία. Είδαμε το πρωτοφανές, να υποχρεώνονται οι ανακρίτριες να ζητήσουν από τη Βουλή την επίσπευση των διαδικασιών, όταν διαπίστωσαν ότι καθυστερούσε αδικαιολόγητα η συζήτηση για την άρση της ασυλίας ορισμένων βουλευτών της ΧΑ. Και ακόμα και σήμερα είναι άγνωστο αν, με ποιους όρους, και πότε θα οδηγηθεί η υπόθεση στο ακροατήριο.

Ενόψει της δίκης, τι θεωρείς σημαντικό να κάνουν συλλογικότητες (αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές κινήσεις, τα κόμματα της Αριστεράς), και άτομα;

Νομίζω ότι το σημαντικότερο είναι να συνειδητοποιήσουμε όλοι ότι δεν έχει τίποτα τελειώσει. Αυτό που κυρίως χρειάζεται είναι η επαγρύπνηση. Ήδη τα Τάγματα Εφόδου κάνουν ορισμένες δειλές προσπάθειες επανεμφάνισης, ενώ καταγράφονται και πάλι

καθημερινές επιθέσεις σε μετανάστες ή ομοφυλόφιλους. Οι αντιφασιστικές συλλογικότητες δεν πρέπει να επιτρέψουν στους ναζιστές να κυριαρχήσουν πάλι με σε καμιά γειτονιά. Και η ίδια η δίκη θα αποτελέσει σημείο αντιπαράθεσης με όσους θα επιθυμούσαν να κουκουλώσουν την υπόθεση για λόγους σκοπιμότητας. Ένα σημείο, το οποίο δεν έχει ακόμα πάρει τη δημοσιότητα που θα έπρεπε είναι η συζητούμενη αλλαγή του Ποινικού Κώδικα, με την προσθήκη στο άρθρο 187,1 ως αναγκαίου όρου για το χαρακτηρισμό μιας οργάνωσης ως εγκληματικής την επιδίωξη προσπορισμού οικονομικού οφέλους. Μια τέτοια πρωτοβουλία θα οδηγούσε βέβαια σε απαλλαγή της ηγεσίας της ναζιστικής οργάνωσης, εφόσον το οικονομικό κέρδος δεν είναι πάντοτε το κύριο κίνητρό της, όπως δεν ήταν εξάλλου και για τις τρομοκρατικές οργανώσεις της ιταλικής Άκρας Δεξιάς της δεκαετίας του ’70, τις οποίες αντιγράφει η ΧΑ, επιχειρώντας να εφαρμόσει στην Ελλάδα τη δικής της «στρατηγική της έντασης».

Παρά την ποινική δίωξη, η ΧΑ πήρε στις ευρωεκλογές 9,39%. Μια άποψη, με την οποία προσωπικά διαφωνώ πλήρως, είναι ότι αυτό αποδεικνύει την αναποτελεσματικότητα της ποινικής δίωξης.

Θα ένιωθα τον πειρασμό να ρωτήσω εκείνους που υποστηρίζουν μια παρόμοια άποψη αν μπορούν να υποθέσουν πού θα έφταναν τα ποσοστά της ΧΑ στην περίπτωση που η συντεταγμένη πολιτεία –έστω και με τη σημερινή αυταρχική και αντιλαϊκή της μορφή– έστελνε το μήνυμα ότι η δράση της ναζιστικής οργάνωσης είναι ανεκτή και εντός των ορίων του νόμου. Θεωρώ δείγμα αντιδημοκρατικής σκέψης αυτή τη συλλογιστική.

Η θέση μου είναι εντελώς διαφορετική. Δεν πρέπει να εξαρτούμε την ποινική αντιμετώπιση των εγκλημάτων που αποδίδονται στην οργάνωση από την πολιτική αποτελεσματικότητα αυτής της δίωξης. Για μένα αρκεί ως πρακτικό, απτό αποτέλεσμα, το γεγονός ότι μετά τις συλλήψεις οι νυχτερινές επιθέσεις των Ταγμάτων Εφόδου μειώθηκαν δραστικά, όπως επισημαίνει το Δίκτυο Καταγραφής Περιστατικών Ρατσιστικής Βίας το οποίο κατέγραψε 18 περιστατικά ρατσιστικής βίας στο διάστημα Οκτωβρίου-Δεκεμβρίου 2013, ενώ ο μέσος όρος των προηγούμενων τριμήνων έφτανε τα 50. Και αντίστροφα, θεωρώ ότι η πολιτική εξάλειψη της ΧΑ είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από την ποινική της αντιμετώπιση. Οι ιδέες που τρέφουν τον κύκλο των «συμπαθούντων» είναι δυστυχώς βαθιά ριζωμένες σε ένα μέρος της ελληνικής κοινωνίας. Για να το επιβεβαιώσει κανείς, αρκεί να θυμηθεί τις ρατσιστικές, αντιμεταναστευτικές και ομοφοβικές κορώνες που ακούστηκαν στη Βουλή κατά τη συζήτηση του «αντιρατσιστικού» νομοσχεδίου. Αν δεν ηττηθεί πολιτικά αυτό το ανθρωποφαγικό και μισαλλόδοξο πολιτικό ρεύμα δεν μπορούμε να περιμένουμε την εκλογική συρρίκνωση της ΧΑ. Πολύ περισσότερο επειδή η οργάνωση δρα ως πραγματικός

χαμαιλέοντας και είναι έτοιμη να αποκηρύξει ακόμα και τα μέλη της, προκειμένου να περάσει αλώβητη η ηγεσία από τη δοκιμασία της δικαστικής διερεύνησης.

jailgoldendawn.com